

— Разбира се! — казало пачето перо. — Ако вие сжзнавахте, щехте да разберете, че сте само една малка чашка с мастило. Вие само ме намокряте, за да мога аз да изкажа и да начертая на книга това, що се крие у мен. Пише *перото!* В това не се сжмнява нито един човек, а мисля, че повечето от хората разбират от поезия поне колкото старата мастилница!

— Вие сте неопитни! — възразила мастилницата. Вие само една неделя сте на служба и почти сжвсем сте се изхабили. И така вие си вжобразявате, че всичко това вие сжздавате? Вие сте само слуга. И много от вас беха у мен на служба — пачи и стоманени английски. И много още от вас ще ми слугуват, до като човек не се насити да записва това, що черпи от мен.

— Мастилена бжчва! — казало перото.

Поетжт се вжрнал дома кжсно вечерта. Той слушал концерт на артист-виртуоз на цигулка, и цел още се намирал под силното впечатление на неговото безподобно изкуство. Инструментжт на виртуоза като че бил неизчерпаем източник на звуци: ту се тжркалели с шум на бисери капки вода, ту птички чуруликали, ту в боровата гора буря фучала... На поета се струвало, че слуша плача на собственото си сжрдце, излен в мелодия, прилична на хармоничен женски глас. Като че звучели не само струните на цигулката, но и всичките ѝ сжставни части. Било нещо чудно, необикновено! Трудна била задачата на виртуоза. И се пак неговото изкуство приличало на игра, като че ли лжкжт сам играел по струните. Всекой като че ли можел да направи това, що вжршел виртуозжт. Цигулката свирела сама по себе си, лжкжт се движел сам по себе си — сжщността на целото изкуство като че ли била в тех, майсторжт, тоя, който ги управлявал, който влагал в тех живот и душа, губел се, оставал нежде настрана. Но не забравил за него поетжт и ето какво написал:

„Как безразсждно би било от страна на лжка и цигулката да се кичат сжс своето изкуство. А колко често изпадаме в тази грешка ние хората, поетите, художниците, учените, изобретателите, полководците! Ние се кичим! А пжк всички ние сме само инструменти в ржцете на Сжздателя. Нему одному чест и похвала! А ние нема за какво да се гордеем!“

Ето това написал поетжт и турил на своята притча заглавие „Виртуоз и инструмент.“

— Е, виде ли, госпожо? — казало перото на мастилницата, кога те останали сами. — Чухте ли, как той прочете гласно това, което аз написах.

— Т. е., чух това, което вие извлекохте от мен! — казала мастилницата. — Сжс своята гордост вие напжлно заслужавате да ви се натрие носа. А вие и не разбирате дори,